

קובץ
דברי תורה
ושיחות קודש

גליון ק"ל

פרשת ויקרא

שבת זכור

תשפ"ד

ואלה יעמדו על הברכה
בעבור שנדבו הוצאות הגליון

- ליל ש"ק ויקרא זכור תשפ"ב
- קידושא רבא ויקרא זכור תשפ"ב
- של"ס ויקרא זכור תשפ"ב
- של"ס תרומה זכור תשפ"א
- של"ס תרומה תשפ"ג
- ליל ש"ק ויקהל תשפ"ד
- מוצש"ק תרומה תשפ"ג

איצרות אמשינאוו

1-605-313-6873

בארה"ק – 074-796-4020

ניתן לקבל הגליון

בארה"ב

בארא פארק

ביהמ"ד אמשינאוו 4408-15th Ave.

וויליאמסבורג

ביהמ"ד אמשינאוו 144 Rodney st.

מאנסי

ביהמ"ד ווארקע 10 Maple ter.

לעייקוואד

אצל הר"ר ישראל נתן בוים הי"ו

בארה"ק

ירושלים

אצל הר"ר זלמן לעווין הי"ו

ביתר

אצל הר"ר אברהם לאנדא הי"ו

בני ברק

אצל הר"ר שלמה לייב לאנדא הי"ו

בית שמש

אצל הר"ר שמחה בונם רוטס הי"ו

חיפה

אצל הר"ר ישראל ברודבקר הי"ו

הרה"ח ר' אברהם ווייסבראד שליט"א
מאראנמא
הרה"ח ר' שמואל ווייסבראד שליט"א
בני ברק
הרה"ח ר' ברוך ווייסבראד שליט"א
לעייקוואד
הרה"ח ר' מרדכי ווייסבראד שליט"א
לעייקוואד
הר"ר מנחם ווייסבראד הי"ו
ירושלים
לע"נ זקנים החסיד המופלג
הרה"ח ר' יעקב דוד ב"ר שמואל (שמעלקא)
ווייסבראד ז"ל
מזקני וחסידי אמשינאוו
ובעל מח"ס "אהל יוסף" לתולדות בית אמשינאוו
גלב"ע ט"ז אדר

הרה"ח ר' ישראל שמעון בריקמאן שליט"א
בארא פארק
לע"נ זקינו החסיד המופלג
הרה"ח ר' יעקב דוד ב"ר שמואל (שמעלקא)
ווייסבראד ז"ל
מזקני וחסידי אמשינאוו
ובעל מח"ס "אהל יוסף" לתולדות בית אמשינאוו
גלב"ע ט"ז אדר

הרה"ח ר' מנחם נחום קראסניאנסקי שליט"א
לרגל שמחת אירוסים בתו
עב"ג הבה"ח ההתן אליעזר יודא בן הרה"ח
ר' שלמה קאפלינסקי שליט"א

יו"ל ע"י מכון דברי תורה – אמשינאוו

כל הזכויות שמורות ©

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון

amshinov40@gmail.com

ליל שבת קודש

פרשת ויקרא – שבת זכור תשפ"ב לפ"ק

אמרים

החכמה' במשך כל היום כולו, ומאיר בכל העולמות.

מה שאין כן בשבתות ובימים טובים מתנוצץ בחינה זו, רק בתפלת מוסף בעת קדושת כתר. אמנם לעתיד לבוא בעת שיקוים ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים, ולא ילמדו עוד איש את רעהו כי כולם ידעו אותי מקטנם ועד גדלם, יהיה כל הימים בבחינת ימי הפורים, ויאיר בהם מוח החכמה. ומעתה יובן, שלכן יתבטלו כל האורות

איתא בחז"ל (מדרש משלי ט, ב) שכל המועדים עתידין ליבטל, וימי הפורים אינן בטלים לעולם. וכל המפרשים יצאו לבאר ענין זה, ובמאור ושמש (רמזי פורים) ביאר עפ"י מה דאיתא בספה"ק שמרדכי הצדיק נתדבק בשורש התורה ובחכמה עילאה, ובכח זה נעשו הניסים והנפלאות בימי אחשורוש (וכמרומו במאמר חז"ל ויעבור מרדכי, שרומז שעבר את עבר הנהר וכו'), והארה זו נשאר לנו לכל הדורות, שבכל שנה ושנה בפורים, מתגלה מוח

*

במשנה, כפרים מקדימין ליום הכניסה
 וכו'. ובגמרא, כדי שיספקו מים ומזון
 לאחיהם שבכרכים. ובאמת הוא פלא,
 כי לא מצינו בשום ענין, שיוכלו לשנות
 את זמן המצוה משום טעם כזה. וביאר
 אא"ז הרה"ק מווארקי זי"ע, כי שורש
 קליפת עמלק, הוא לעשות הכל רק
 להנאת עצמו, כדאיתא בגמ' (ב"ב י:)
 עה"פ חסד לאומים חטאת, שכל טובתן
 לגרמיהו, ובני ישראל הם ההיפוך מזה
 שעושים צדקה וחסד לשם שמים, ולכן
 תקנו המצוות של פורים בענינים אלו,
 כגון משלוח מנות איש לרעהו, ומתנות
 לאביונים. ומעתה ניחא, שהרי ענין זה,
 שמספקין מים ומזון לאחיהם שבכרכין,
 הוא נוגע לעיקר ענינו של יום הפורים.

*

איתא בגמ' (מגילה ד.) חייב אדם לקרות
 את המגילה בלילה ולשנותה ביום,

המתנוצצים במועדות, כי הם יהיו
 כשרגא בטיהרא לנגד גודל הבהירות
 שלעתיד, משא"כ פורים שהוא הוא
 הבחינה שיתגלה לעתיד לבוא.

*

על מקרא מגילה. ובספה"ק איתא
 ש'מקרא' מגילה, הכוונה שבקריאה זו
 קורא להתגלות שיבוא, ובשם משמואל
 (פורים תרע"א) מבאר כי אחר גמר של
 מצוה, באה הארה אלקית, וצריכין
 לעשות לה חיזוק וקיום שלא תתפרד,
 וזה נעשה ע"י סעודה. וזהו הענין של
 סעודת פורים, שאחר התגלות האורות
 הגדולים בעת קריאת המגילה, כי
 מגילה כשמה כן הוא, שנתגלה הנעלם
 (כידוע מהאריז"ל), צריכין לעשות חיזוק
 שישארו האורות, וע"כ עושין סעודה
 גדולה ושמחה יתירה. (וכיון שיש גם
 בלילה קריאת מגילה, אע"פ שאינה עיקר
 הקריאה, צריך גם אז להרבות קצת בסעודה
 עיי"ש).

את פי אביו מה כוונתו בשאלה זו. ויצא עם 'תשובה' שבמגילה רואים את כל המעשה שהיה, ואיך התגלגלו הדברים, ואף שבשעת מעשה היה נראה מוזר מאד הענין של 'להשמיד להרג ולאבד', אך לבסוף נעשה שם 'ונהפוך הוא', והתברר שהכל היה לטובה.

וכמו כן גלות אדום הארוכה, מרה היא עד מאד, אך כשיתנו 'איין דריי' סיבוב אחד, יראו שהכל היה לטובה, אלא שבשעת מעשה עדיין אין רואים את זה. וכפי שהיה אז, בשעה שמרדכי זעק זעקה גדולה ומרה, עדיין לא ראו את הטובה, ורק נתגלה לבסוף, כן ייטיב ה' עימנו בגאולה העתידה, וזה היה הפירוש של דברי הרבי מקאצק, ששאל מתי כבר יכתבו את המגילה על גלות אדום ויראו שהכל לטובה, עכל"ק.

ועפ"י המאמר הנ"ל ביאר כ"ק אאמו"ר זצללה"ה שכל סיפור המגילה יש בה חושך וצער, אלא שאח"כ התהפך

והקשה כ"ק אאמו"ר זצללה"ה מהו הלשון 'ולשנותה', ואמאי לא נאמר 'לקרותה' בלילה וביום, דהיינו לקרותה פעמיים. ואכן כך הוא לשון הרמב"ם (מגילה פ"א) 'ומצוה לקרותה בלילה וביום'. והלוא לשון 'חזרה' מצינו רק באופן שצריך לחזור כדי שיזכרו היטב, את מה שקראו בפעם הראשונה, וביותר צ"ב לפי דברי התוס' שם (ד"ה חייב). שעיקר הקריאה של המגילה היא ביום, ומהו לחזור ו'לשנותה' ביום, מה צריך לחזור על הענין של הלילה.

וביאר עפ"י עובדא ששמע מאביו כ"ק אאמו"ר זי"ע, שהיה אומר רבות משמו של הרבי מקאצק זי"ע, שפעם נכנס הרה"ק מקאצק לביהמ"ד, ופנה אל הציבור בשאלה 'ווען וועט מען שוין שרייבען די מגילה?' וחזר לחדרו. וכל ה'עולם' ראו כן תמהו, מה ענין כתיבת מגילה לכאן, עד שנפל הפור על בנו הרה"ק ר' דודל זצוק"ל, שיכנס לשאול

ואכן כל דבר הבא מלמעלה הוא רק טובה, אלא שהיא בנסתר, ולזאת מבקשים אנו 'הראינו ה' חסדך', שנראה את החסדים.

הענין, ונתגלה שהכל היה לטובה. וזהו הפירוש במה שאמרו צריך לקרות המגילה ב'לילה', דהיינו בעת החושך וההסתר ואח"כ צריך לחזור ולשנותה ב'יום', אחר שמתהפך לטובה, צריך להביט שוב בכל אשר נעשה, ולהתבונן בחסדי ה' שנתגלו.

קידושא רבא

פרשת ויקרא – שבת זכור תשפ"ב לפ"ק

כיפור, ודיברו בעבודת ה', והיו שותים 'מעד' כדרכם של חסידים. פעם אחת הגיע לשם אחד שלא מן החבריא, אשר רצה לשתות כוס מעד, נענה הרה"ק הרמ"מ, 'ווער וויל א גלעזל מעד? פן יש בכם שורש פורה ראש ולענה... וכוונתו כדברי חז"ל (ירושלמי מעשר שני סוף פ"ד) תלמיד חכם שותה וטוב לו, עם הארץ שותה ורע לו.

ועל פי זה יובן ענין קדימת פרשת זכור לפורים, שהרי פורים הוא זמן של משתה ושמחה, ועצם שתיית היין הוא דבר נשגב, אך לזאת צריכים להקדים מחיית עמלק, ולעקור כל שורש פורה ראש ולענה. יה"ר שנזכה למחיית עמלק ולשמחת פורים.

הענין של קריאת פרשת זכור אינו קשור דוקא לפורים, אלא כיון שהמן הוא מזרעו של עמלק לפיכך באו יחדיו סמוך ונראה, והקשה כ"ק אזור זצלה"ה שא"כ היה צריך לקרות פרשת זכור ביום הפורים עצמו, שהיא הזמן של מחיית עמלק, ולמה קורין אותה בשבת שלפני פורים. ופירש על פי דברי הזוה"ק הידועים, כל ברכאן דלעילא ותתא ביומא שביעאה תליא, היינו דהכח של כל השבוע הוא משבת קודש שלפניה, ועל כן בשבת שלפני פורים, יש כבר את הכח של פורים, ולכן שפיר עושים מחיית עמלק כבר בשבת זו.

ופעם אחרת ביאר, עפ"י מעשה שהיה אצל הרה"ק רבי מענדעלע מווארקע זי"ע שהיה יושב עם החבריא שלו בערב יום

סעודה שלישית

פרשת ויקרא – שבת זכור תשפ"ב לפ"ק

שבאה ונכנסת בגוף האדם. וכשהיא חוטאת בעולם הזה ועוסקת בחושך, התורה מתפלאת עליה ואומרת, וכי אחר שראתה כל אלה היא חוטאת לפניו, וזהו התמיהה, ונפש כי תחטא, היתכן כזאת.

עוד מפרש ר' יוסי, על פי הפסוק (בשיר השירים) עד שיפוח היום ונסו הצללים וגו', העצה לנפש שתזהר מחטאים ותשוב אל ה', שלא תסיח דעתה בעולם הזה מכך שיבוא יום שיוציאו אותה מעולם הזה, וישוב הנשמה לעמוד לפני אדונו. על כן צריך האדם להתבונן במעשיו ולהתוודות עליהם לפני אדון

ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה והוא עד או ראה או ידע אם לוא יגיד ונשא עונו. הנה בזהר הק' (ויקרא יג.) מביא דברי ר' יוסי שאמר שבני אדם יש להם ליזהר שלא לחטוא, כי בכל יום ויום יוצא כרוז לבני העולם, עורו לבבכם לפני ה', כי הנשמה הקדושה שבתוככם בא ממקום קדוש מאד. שכן לפני שהנשמה יורדת לעולם, מעבירין לפני עולמות של שעשועין, ומראין לה את כבודם של המקיימין את התורה. ומכניסין אותה לגן העדן התחתון למשך שלשים יום, ואח"כ עולה למקומה, ושמעה קול אלה, ומשביעין אותה תהי צדיק ואל תהי רשע וכו', עד

כשבא בגלגול שמכיר כבר את התורה והמצוה, 'אם לוא יגיד' וגו', 'יגיד' הם דברים קשין כגידין, שדרך הצדיק אם יארע לו איזה נדנדוד חטא, הוא מוכיח את עצמו, ולכן נכתב לו"א בוא"ו היינו לעצמו, אז 'ונשא עונו' פירוש הצדיק הזה עונו מנשא אותו ומגביהו למעלה ע"ד שאמרו חז"ל דזונות נעשים כזכיות.

ומזה מתפרש הכתוב (תהילים ה, יב) וישמחו כל חוסי בך לעולם ירננו וגו', שהצדיקים בכל פעם הם שמחים יותר ויותר בו יתברך, כיון שהם מרננים על עצמם כשבא להם שום נדנדוד חטא, ובזה חוזרין מיד אל הקב"ה, וזה גורם להם כל השמחות עכתד"ק.

עומדים אנו עתה לפני פורים שיהא א פרייליכען פורים און א פרייליכען יאר, עדי נזכה לשמחה הגדולה בביאת גואל צדק במהרה אמן.

כל, כי הוא רחום וחנון ומקבל את כל השבים לפניו. ואף שאפשר לשוב עד הרגע האחרון, אבל אין התשובה הזאת משובחת, כי עיקר התשובה הוא כשכחו במתניו, כמ"ש שלמה המלך, וזכור את בוראך בימי בחורותיך עד אשר לא יבאו ימי הרעה וגו'. **ובגמרא** (שבת קנא, ב) דרשו אותו על ימי הזקנה.

ובספה"ק **נועם אלימלך** מפרש הפסוק עפ"י דרכו של הזוה"ק, 'נפש' מרמז לצדיק, 'כי תחטא' מיד כשחטא באיזה חטא קל, אזי יחרד לכו בקרבו, 'ושמעה קול אלה' ונזכר מהשבועה שהיו משביעין אותו קודם שיצא לאויר העולם, וזהו 'והוא עד' מלשון התראה, כמו העידותי בכם וגו', היינו שמתרה בהצדיק, 'או ראה או ידע' שיזכור מה שראה הנשמה קודם יציאתה לעולם, שמוליקין אותה בכל עולמות וכו' להראות לו מה לעשות בעולם, 'או ידע'

אחר אמירת לחיים

נעשה דרך סלולה לפניו, כיון שהורגל בכך, עד שכבר אין כואב לו הקרירות, כי אם עדיין כואב לו, הרי זה טוב, יעזור השי"ת שיהא לנו א קאך אין עבודת ה'.

אשר קרך בדרך וגו' (פרשת זכור), הרה"ק בעל דברי שמואל מסלאנים פירש, אשר קרך, הוא ענין קרירות ב'עבודה', אך מלבד זאת הוסיף, 'בדרך', היינו שכבר

סעודה שלישית

פרשת תרומה – שבת זכור תשפ"א לפ"ק

והנה עמלק הוא היצר של קרירות ועצלות, וכלשון קדשו של בעל עבודת ישראל (פרשת זכור) זכור את אשר עשה לך עמלק, לך ממש, שעשה בקרבך ענין עמלק, אשר קרך בדרך, קרך הוא מלשון קרירות שהקר אותך מהתלהבות. שראוי להיות כל אדם בלבו כמוקד אש לפני ה' תמיד, והיצה"ר מקרר את האדם ומעצלו ובא אליו בכמה מיני פיתוים ומתנכר בלבושים וענינים עד שמפתה את האדם ואומר לאדם מה לך תיגע לריק ותלד לבהלה, הלא אתה עשית כמה עבירות עד אין מספר וכבד ממך הדבר לעשות

וידבר וגו' ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו וגו', ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. אנו עומדים עתה בפרשת זכור, הרבי מלובלין, בספרו זאת זכרון, מביא מרבו המגיד ממעזריטש, דמצינו דהתורה נמשלה גם למים וגם לאש, כמ"ש הוי כל צמא לכו למים. וכן נאמר, הלוא כה דברי כאש. כי ישנם שני יצרים. האחת הוא אש תבערת היצר, שבא להכשיל בחטאים, והשני הוא היצר של עצלות וקרירות. ולתורה יש ב' הכוחות, מים לקרר את היצר, וכן אש להביא חמימות בעבודת השי"ת.

והיה בהניח ה' אלקיך לך מכל איביך מסביב וגו', שאם האדם משפר מעשיו בענין היצה"ר של אש, שזה נקרא 'סביב', שכן בא מהסביבה, אזי גם יצליח להגיע ל'תמחה את זכר עמלק', דהיינו להתגבר על היצר דעצלות ועצבות, עכתד"ק.

ואולי נוכל לפרש בזה הכתובים, ויקחו לי תרומה וגו' ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. שהקב"ה אומר לנו ועשו לי מקדש, קדושה הוא לשון הפרשה והבדלה, שעיי"ז שאתה תפרוש מן התאוות של אש, תזכה לושכנתי בתוכם, להינצל מן הקרירות, הנמצא בתוכו, ולקבל אש של התלהבות לקדושה.

ויה"ר שנזכה למחיית עמלק, ועיי"ז נזכה לבוא לפורים בשמחה ובטוב לבב, ושמחת עולם על ראשינו בביאת גוא"צ בב"א.

תשובה כראוי וכו' לכן למה לך ללמוד תורה ולהתפלל בכוונה, וכו' ואין בידך לא משלות העולם הזה וגם נכזבה תוחלתך לעולם הבא ותירש תרתי גיהנם, שמע נא עכ"פ ושמח בחור בילדותך בעוה"ז ואכול ושתה וייטב לבך היום, ואל תדאג דאגת מחר לעוה"ב וכו', ועוד כהנה מדבר היצה"ר בלב האדם, עד שמפילו בעצלות בעבודת השי"ת, ומחזק לבו למרות עיני כבודו, עד שמוליכו כשור לטבח, עכל"ק.

וממשיך הרבי מלובלין, דהנה אצל היצה"ר של חמימות, בדרך כלל זה שייך דוקא ע"י חברים רעים או סביבה לא טובה, משא"כ יצה"ר של קרירות ועצלות הוא אצל האדם עצמו בתוכו. ויש עוד הבדל בין שני יצרים אלו, דיצה"ר של אש שייך בעיקר אצל אנשים נמוכים, משא"כ עצלות שייך אצל כל אחד. ועיי"ז נותן התורה עצה,

אמרים

ולא תהיה עד ביאת המשיח, שהתקשר הרשע הזה בכשפיו בשורשו בקליפה בכל סטריין דמסאבותא והס"מ יצא עמו.

*

זכור את אשר עשה לך עמלק. במדרש (פרד"א פמ"ג) משל למלך שהיה לו פרדס והעמיד כלב שוטה על פתחו והלך אוהבו של מלך לגנוב מן הפרדס וקרע הכלב את בגדיו, כל פעם שרצה המלך להזכיר לו מעשה הרעה שעשה שהלך לגנוב מהפרדס, אמר לו המלך כמה כלב שוטה הוא זה שקרע בגדיך, כך ישראל אמרו היש ה' בקרבנו אם אין (שמות יז, ז), לא רצה משה רבינו ע"ה להזכיר להם מעשה הרעה הזו שלא לביישם, ואמר להם זכור את אשר עשה לך עמלק, הכלב העומד על הפתח, עכ"ל. מכאן משמע דענין זכירת מעשה

מצינו דבר חידוש בענין מחיית עמלק, דהנה כל המצות שבתורה, צריכין לקיים במחשבה דיבור ומעשה, ותמיד הם נכללים במצוה אחת. משא"כ במצות מחיית עמלק מצינו שיש ג' מצות נפרדות במנין תרי"ג, מחשבה נמנית למצוה בפני עצמה, דכתיב לא תשכח והיא במחשבה. דיבור נמנה למצוה בפני עצמה, דהיינו זכור בפה. ומעשה, נמנה למצוה בפני עצמה, כדכתיב והיה בהניח וכו' תמחה את זכר עמלק וכו'.

ובבני יששכר (אדר, מאמר ג' דרוש ו') מבאר, דבענין מחיית עמלק, צריך לבטל כל שיעור קומת הס"א, על כן צריך כוחות גדולים לבטל הקליפה בכל חלקיו, ולזה נצטוינו בג' מצוות נפרדות, למחשבה דיבור ומעשה.

ואכן מצינו שאמרו בזוה"ק (ח"ב סה:): דלא היתה מלחמה כזאת מימות עולם

לימודם, ויבטחו בה' שיתן להם התורה במתנה, כמו שנתן למשה וכו'.

נמצא דהיגע בתורה, יכול לקבלו במתנה, אף על פי שלפי כוחותיו אינו זוכר מה שלמד. וזה מה שבא לנו התורה לרמז, שבמנורה הרומז לחכמת התורה, אין דרך איך להגיע לבד לתוצאה, אלא האדם צריך להתייגע בתורה, ולהכניס הככר זהב לאש, ואז יקבלו במתנה, ויצא מנורה טהורה.

*

ביאור בהניגון ד'ווארקי – כ"ק אאזמו"ר זצלה"ה ביאר, שאצלם זה היה נקרא לא ללמוד, ע"כ. ועפ"י דבריו הק' נוכל לבאר, שמייירי כאן באחד שלומד ומתפלל, ואחר שמתבונן בעבודתו רואה שזה אינו כראוי, ובא לידי שבירת הלב, וטוען לעצמו שזה לא תפילה ולא תורה, ואז תיכף ומיד

עמלק, בא להורות לנו, לתקן החטא של אמירת היש ה' בקרבינו.

*

פרשת תרומה. מצינו דבר פלא בענין כלי המשכן, כל הכלים יש להם מידה בתורה מה הוא מידת ארכם ורחבם, אבל למנורה אין מידה כלל, ונאמר רק שזה בא מכיכר זהב. ורק ברמב"ם מצינו שיעורו.

והנה **בבעל הטורים** ריש הפרשה כתב, תרומה הוא אותיות מ' תורה, שהתורה ניתנה למ' יום. וצ"ב מהו החידוש בזה. ובביאור הענין נראה, שבירושלמי (הוריות יח, ב) אמר רבי יוחנן כל אותן ארבעים יום שעשה משה בהר היה למד תורה ומשכחה, ובסוף נתנה לו במתנה, כל כך למה, בשביל להחזיר את הטיפשים. ומבאר שם בפני משה, ללמד לאלו ששוכחים תלמודם, שלא יתיאשו מללמוד, אלא יחזרו תמיד על

מתחזק שבכל זאת נשאר בו ענין טוב,
שלא הכעיס את הבורא.

ואולי זה גם הביאור ב'גלייכע
שטיינער', שיש איש שרוצה דרך ישרה,

ללא שינויים, וזה אינו שייך כי האדם
צריך תמיד ב' המדריגות בסמיכות,
שבירת הלב ומיד שמחה. ורק באופן
זה, שייך לעבוד את ה'.

סעודה שלישית

פרשת תרומה תשפ"ג לפ"ק

שהכין עצמו טרם בוא עת המועד, והם מקבלים השפעה יתירה.

וכן איתא במאירי (בהקדמה) שמי שמקיים המצוות מבלי שיתבונן בענין המצוה, לא ימשך לו מן המצוה ההיא מה שהקב"ה רצה שימשך ממנה, ומי שמתעורר ומכין עצמו, מקבל הרבה יותר.

ונבאר ענין אחד במעלת היום, על פי המובא בספ"ק מהבעל התניא ועוד, הנה יש ב' סוגי אהבות, אהבה התלויה בדבר, היינו מחמת שמבין בדעתו

נאמר במגילה, ויאמר המלך לחכמים יודעי העתים, כי כן דבר המלך לפני כל יודעי דת ודין. בספ"ק אור המאיר מביא שבכל מועד מאיר אור מיוחד לזמן זה, ובכדי שיוכל האדם לקבל השפעות אלו מן השמים, צריך להתכונן אליהם, ולהבין ענין היום, וכפי ההכנה אפשר לקבל את ההשפעה, וזהו הרמז בפסוק, ויאמר המלך, שהמלך מגלה אמריו, לחכמים יודעי העתים, הם אלו שיודעים את בחינת המועדים ומעלתן טרם כל עת שמגיע, כי כן דבר המלך, לגלות סודו, לפני כל ידעי דת ודין, למי

לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור
המן לברוך מרדכי, כי דרגא זו אינו תלוי
ועומד בדעת האדם, כי היא גבוהה יותר
מכך.

כי האהבה הרגילה תלוי בידיעה של
האדם, אשר כל אחד לפי גדלו ולפי
קטנו, משיג ההשפעות. אך בימי
הפורים יש הארה של מרדכי הצדיק,
שעל ידי זה כל בני ישראל יכולים
לעורר את הקשר הפנימי והעצמי עם
הריבוננו של עולם.

נמצא שההשפעה של פורים הוא
בבחינת א וואכעדיגע יום טוב, ששייך
לכל אחד, ואינו תלוי בדרגת האדם,
אלא כל בר ישראל יש לו שייכות לכך,
לכן יום הפורים הוא כל כך גדול,
וכדאיא בחז"ל שפורים לא יתבטל
לעתיד לבוא, כי זה באמת הגילוי של
לעתיד לבוא שיתגלה שקודשא ב"ה
וישראל כולהו חד.

תועלת הדבר ולכן אוהב אותו הדבר,
והשנית הוא, שאינה תלוי בדעתו, אלא
הוא אהבה בעצם, כמו אהבת בן אל
אביו, וזה אינו מפני איזה סיבה
חיצונית, אלא נמשך אל אביו כי זה
שרשו ועצמותו.

כן הוא הדבר גם בקשר שבין ישראל
להשי"ת, יש אהבה שאינה שוה לכל
נפש, ותלוי בעבודת האדם, ועל פי
דרגתו מגיע להשגה גדולה ויתירה. אך
ישנה גם אהבה מסותרת בלב כל
ישראל, וזה מפני שבני ישראל קשורים
בעצם לרבש"ע, בניס אתם לה'
אלוקיכם, וזה אינו תלוי בעבודת האדם,
אלא שזה טבעם בעצם מציאותם, אך
נקודה זו היא בבחינת גלות, ואין כל
אחד יכול להגיע לזה, ולהוציאו אל
הפועל, מלבד בזמן של מסירות נפש.

מרדכי הצדיק היה בבחינה זו, שידע
לעורר בלבב ישראל נקודה זו
שבפנימיותם, וזהו הענין שחייב איניש

ולכן איתא בספה"ק דכל מצוות יום הפורים המה בענינים של קשר בין אדם לחבירו, מתנות לאביונים משלוח מנות משתה ושמחה, כי בעת שכולם כאחד שמחים יחד, נשפע הארת מרדכי הצדיק. נמצא שלכל אחד ואחד יש שייכות להארה של פורים, ואינו תלוי במדריגה, וכל אחד יכול לעורר את הנקודה הפנימית, יעזור השי"ת שנזכה ליהודים היתה אורה, ס'זאל זיין לעכטיג, ונזכה לביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

אך יש תנאי לגילוי זה וכפי שאמר המן, בלישנא בישא, אשר ליכא דידע לישנא בישא כהמן (מגילה יג, ב) אשר טען על בני ישראל שהם מפוזר ומפורד בין העמים, ולכן לא היה אפשר שירד ההארה שרצה מרדכי הצדיק שיתגלה, כי אי אפשר להמשיך השפעה גדולה רק כשבני ישראל המה באחדות. וכדאיתא בתניא (פרק לב) דקב"ה לא שריא באתר פגים, על כן צייתה אסתר לך כנוס את כל היהודים, ובכח זה של אחדות נשפע הכח לעורר גילוי פנימיות בני ישראל.

אחר הבדלה

פרשת תרומה תשפ"ג לפ"ק

כ"ק אזמו"ר זצללה"ה סיפר, שהיה יהודי שעשה תיקוני תשובה, ונסע לגלות והגיע לספרדישע יודן, והיה לו תמיד אצלו פלעשל בראנפען, והרב שם שאלו מה יש בבקבוק זה, ונתן לו לטעום מהמשקה, והוא לא היה רגיל לזה, על כן היה מר בפיו, ואחר כך שאלו הרב לרצונו, אמר לו שרוצה שיתן לו תיקון תשובה, שאלו כמה זמן כבר שותה משקה זו, אמר עשר שנים, אמר לו, **אם כן אין לך תשובה גדולה מזו...**

יהודי שהיה שותה הרבה ואמר לו הרופא שזה לא בריא בשבילו כי זה מחממו, שאל החסיד את הרופא הלוא שמים אלכוהול על המכה, וזה מצנן את המקום, אמר אךן בשעת מעשה זה מקרר אך אחר כך זה מחמם, כשיצא מאת הרופא אמר, **אויב אזוי, דארף מען זעהן שטענדיג צו האלטן בשעת מעשה...**

אא"ז הרה"ק רבי יעקב דוד זי"ע, היה פעם בקאצק, ומזגו לו שמה משקה רב, כמה וכמה פעמים, (שם היו רגילים לשתייה מרובה) ושתה הרבה מאד,

ואח"כ כשהיה צריך לקבל את העולם, האט זיך גיגעבען אפאָר שאַקעל אין ס'איז געוועהן נאכען טרינקען, וסר יינו והי' ממש כאחד האדם, וחסידי קאצק מאוד התפעלו ממנו, לימים חפץ הרה"ק ר' ישראל פילובער, נכד לרבי מקאצק, להשתדך עימו, ואמר כי ראה אצלו דרגא, אף שניסו כל כך לבלבלו, נשאר בדעת.

המגיד אמר **לבית יוסף**, (בספר מגיד מישרים) שמה שיכולים בני הכפרים להקדים קריאת המגילה בימים י"א י"ב י"ג הוא בגלל שאנשי הכפרים הם עדינים יותר, כי אינם קשורים כל כך לעניני עולם הזה, ולכן מוקדם אצלם ההארה של הנס.

רבי משה סאקולובער, שהיה מחסידים המקורבים של **אא"ז רבי יעקב דוד זי"ע** שתה פעם הרבה מאד בפורים שחל להיות בערב שבת, ורצה לילך ולשכב במטה, אלא שבדרכו נפל על הארץ באחד מן החדרים הסמוכים לבית המדרש ונרדם שם. לאחר הדלקת הנרות, (כשנשאר מעט זמן לכניסת השבת) לקח רבי מרדכי 'מורה הוראה' את הנרות, והניחום על הארץ לצד ראשו של רבי משה כשהוא ישן, (והיה נראה כבר מינן... רח"ל) והלכו כל העולם לראות איך שישן רבי משה בשכרותו כשהנרות מונחים לצד ראשו (ולא היו יכולים לסלק הנרות מאחר שכבר קידש היום), וגם הרבי מהרי"ד זי"ע כשנכנס לביהמ"ד הלך בדרך זה לראותו כשהוא ישן על הארץ, "און האט געגעבן א שמייכעל".

פעם בשמחת נישואין בא יהודי לפני כ"ק **אזמו"ר זצללה"ה** ובתוך הדברים התאונן שכהיום מונחים יותר מדי בעינים גשמיים, נענה לו

אא"ז ואמר, כתיב בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלוקים על
ההר הזה, ובפשטות הכוונה שמשה רבינו שאל באיזה זכות יגאלו, ואמר
לו ה', שבעתיד כשיצאו ממצרים יעבדו את האלוקים ויקבלו את התורה.
אך אפשר גם לפרש, שאמר הקב"ה למשה, אם רק נוציא את העם
ממצרים, תראה שהם רצים מיד לעבוד את האלוקים, הרי לנו שהם כבר
טובים מעכשיו...

א גוטע וואך, א פרייליכע וואך, א לעכטיגע וואך, א מזל'דיגע וואך.

בית המדרש דחסיד

אמשינאז

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
4408 15th Avenue

זמנים לימי הפורים הבעל"ט

תענית אסתר מוקדם

מנחה תענית אסתר 7:10.....

ליל פורים

תפילת מעריב בשעה 8:35

קריאת המגילה בשעה 8:50

יום הפורים

שחרית 8:00.....

קריאת המגילה 9:20.....

משתה היין ומשלוח מנות
בבית כ"ק מרן רבינו שליט"א בכנין הבית המדרש
בין השעות 4:00 - עד מנחה

מנחה 6:00.....

המשך סעודת פורים אחר מנחה

עריכת השולחן

עריכת השולחן בבית מדרשנו
בליווי כלי זמר בתופים ובמחולות

בשעה 8:00

שושן פורים

מנחה וסעודת שושן פורים 7:30.....

בית המדרש דחסידי אמשנאוו

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

4408 15th Ave Brooklyn NY 11219

הזמנה של מצוה

בעזהש"ת

הננו בזה להזמין את ידידנו ואנ"ש

לסעודת הילולא של

כ"ק מרן הרה"ק ר' יצחק זי"ע

בראשית כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שתתקיים ביום ה' פרשת צו

אור לי"ט אדר תשפ"ד לפ"ק

למספרם Mar. 28

בבית מדרשינו בשעה 9:00

זכות בעל ההילולא יגן עלינו

להיוושע בכל מילי דמיטב

הגבאים

מי שברצונו להשתתף בהוצאת הסעודה יפנה לר' נחום ערליך הי"ו 347-482-7836

כל מי שקיבל עליו ללמוד משניות נא לסיימו עד זמן הנ"ל

